

Ruxandra SIRETEANU
și
Lucian GHIMIȘI

Ion CAZABAN

Oscar Wilde – azi

A monta, astăzi, o comedie de Oscar Wilde pare să fie o încercare dificilă, cu destule semne de întrebare – în primul rând: cum va fi primită de public? O declară și tânărul regizor Răzvan Dincă în programul spectacolului său de la Buzău (al doilea realizat acolo, după *Bărbierul din Sevilla*). Contrazicând, însă, neliniștile explicabile ce au precedat-o, premiera a fost o probă a capacităților de înțelegere a piesei lui Wilde, probă trecută cu bine atât de actori și regizor, cât și de spectatori. Există în personajele și replicile comediei o efervescentă spirituală (engleză? irlandeză?) mai greu de interpretat expresiv și adecvat pentru a trece rampa secolului XXI. Așa cum actorilor englezi nu le-ar fi lesne de reprezentat Dealul Spiritii caragialesc, tot așa, pentru ai noștri, astăzi, nu-i prea simplu să asimileze și să facă interesant acel *high-life* de secol XIX văzut de dramaturg

cu o privire veselă, dar și malițioasă, din diferite motive, nu numai subiective.

Regizorul și-a dat seama din start de problemele intrinseci și extrinseci ale spectacolului, de omisiunile sau de excesele ce i s-ar putea reproșa. Fără a se angrena, în timpul scurt de pregătire, într-o fastidioasă investigare istorico-sociologică, a reușit – acesta fiind unul dintre meritele sale – să sesizeze exact și să-și convingă interpreții de calitatea inconfundabilă și totodată perenă a ironiei ce străbate comedia lui Wilde. Spectacolul a reținut, în primul rând, ironizarea acidulată, dar și puțin amăruie, a relațiilor dintre generații, predominante de atitudinea rigidă, constrângătoare a vârstnicilor față de tineri care, la rândul lor, își iau măsuri de apărare. Ceea ce nu-i scutește, dimpotrivă, de inerția obligațiilor tradiționale, nici de presiunea convențiilor sociale și intereselor materiale,

sau, deloc neglijabil, de influența modelelor livrești care le determină sentimentele, dorințele, soluțiile de viață.

Rolurile – spumoase la suprafață, complex referențiale în subtext – au plăcut, credem, interpreților. Se vede din jocul lor viu, antrenant, alternând atent ironia acidă, parodia precisă, caricatura de efect, îmbinându-le cu tact. Principala problemă care-l îngrijora pe regizor a fost rezolvată, având concursul evident al actorilor cu apreciată experiență – Tamara Buciuceanu, Ruxandra Sireteanu, Nicolae Urs –, ca și al celor la început de carieră, cu promițătoare posibilități – Daniel Popa, Laurian Ghimiși, Leonid Doni, Cristina Secăreanu, Dana Dumitrescu. Au avut, aproape continuu, verva și relieful necesar, într-un joc așa cum cerea fiecare rol și, desigur, firul

întâmplărilor, încurcate, spre final, cu haz și descurcate nu mai puțin amuzant.

La Buzău, râsetele care însoțesc în cascadă replicile comediei lui Wilde și, în general, primirea entuziastă făcută de public ne-au dovedit că ea rămâne mai departe o piesă de succes. Iar tânărul regizor Răzvan Dincă se arată atras de un teatru spiritual și reconfortant, capabil să-ți transmită – așa cum vroia Caragiale – viața fierbinte în sală.

Teatrul „George Ciprian” din Buzău – Ce înseamnă să fii onest de Oscar Wilde. Traducere de Alex. Alcalay și Sima Zamfir. Direcția de scenă: Răzvan Dincă. Scenografia: Vladimir Iuganu, Sorina Iuganu. Cu: Daniel Popa, Leonid Doni, Lucian Ghimiși, Cristina Secăreanu, Ruxandra Sireteanu, Tamara Buciuceanu, Dana Dumitrescu, Nicolae Urs. Data premierei: 11 februarie 2001.

Marcela ILNIȚCHI

Pe urmele comediei contemporane

Teatrul „George Ciprian” din Buzău împlinește cinci ani de existență. În peisajul teatrului românesc contemporan, Teatrul din Buzău este un teatru de proiecte, cu actori renumiți angajați pentru spectacol. Este o cale de a ridica nivelul calitativ al teatrului din provincie, de a atrage publicul și de a transmite o tradiție teatrală.

În ziua de 8 aprilie, s-au reunit aici o parte dintre cei ce au lucrat împreună în acești cinci ani. Întâlnirea aniversară a fost urmată de premiera piesei *Așteptam pe altcineva* de Paul Ioachim. Proiectul este consecvent cu preocuparea teatrului de a promova dramaturgia română contemporană și genuri larg accesibile publicului.

Piesa și-a avut ecourile convenite în critica de specialitate în momentul apariției ei, 1985. Vorbea în plin comunism, cu masca unei comedii mai ușoare, despre o atitudine defensivă în viața personală, despre renunțarea la fericire. Astăzi, identificarea

cu acele stări de spirit nu mai ne este la îndemână, așa că privim piesa detașați de implicațiile ei conjuncturale. Vedem atunci o piesă care debutează ca o comedie sentimentală gen Mihail Sebastian, pentru a trece abrupt într-o farsă destul de incredibilă și naivă, și se termină pe un ton mai liric, apropiat de cel de la început. Ce s-a pierdut pe parcurs în favoarea acțiunii comice este descrierea caracterelor, și mai ales al personajului principal, *Marcel Adam*. Reflex al personajelor lui Mihail Sebastian, de la care împrumută trăsături ca modestia și cumsecădenia, și una substanțială ca revolta față de minciună și meschinărie, ne-am fi așteptat ca să fie gratificat măcar cu o doză din visarea care făcea anvergura unui *Miroiu* sau *Andronic*. Or, în farsa pusă la cale pentru a i se deschide ochii asupra meschinăriei mic-burghezei cu care este logodit, el nu-și dezvoltă calitățile bănuite de noi, ci devine aproape o marionetă a